

Στις άλλες σελίδες

- ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΙΝΑΣ-ΒΙΕΤΝΑΜ
- Η ΙΡΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
- ΑΠΕΡΓΙΑ ΑΣΚΟΥΜΕΝΩΝ ΓΙΑΤΡΩΝ
- ΜΕΤΑΛΛΕΙΟ ΛΙΜΝΗΣ
- ΑΠΕΡΓΙΑ ΑΓΡΟΤΙΚΩΝ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ
- ΕΓΚΛΩΒΙΖΕΤΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΣΤΗ ΛΕΜΕΣΟ
- ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ: ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΑΣΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Ανακοίνωση της Σ.Ν. ΕΔΕΝ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Πλήγμα ενάντια στο Παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα

«Η κατάσταση που διαμορφώνεται σήμερα στην Ανατολική Ασία όχι μόνο αποτελεί πισωδρόμηση στους αγώνες των εργαζομένων αλλά και βαρύτατο πλήγμα ενάντια στο Παγκόσμιο Επαναστατικό Κίνημα».— Τούτο αναφέρεται στην ανακοίνωση της Σ.Ν. ΕΔΕΝ για την εισβολή της Κίνας στο Βιετναμ, όπου καταδικάζεται σαν απαράδεκτη και ζητείται η άνευ όρων αποχώρηση των κινεζικών στρατευμάτων. Ολόκληρη η ανακοίνωση έχει ως εξής:

1. Η Εκτελεστική Γραμματεία της Σ.Ν. ΕΔΕΝ καταδικάζει την απαράδεκτη εισβολή στρατευμάτων της Λαϊκής Κίνας στην Λαϊκή Δημοκρατία του Βιετναμ και την συνεχιζόμενη κατοχή εδαφών αυτής της χώρας.

Ο λαός του Βιετναμ αγωνίστηκε ηρωικά για πολλά χρόνια ενάντια στον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό για να αποκτήσει τελικά την ανεξαρτησία και την λευτεριά. Είναι τελείως απαράδεχτο αυτός ο ηρωικός λαός ν' αντιμετωπίζει σήμερα στρατιωτική επίθεση από μια άλλη σοσιαλιστική χώρα.

2. Ο σωβινισμός και ο επεκτατισμός είναι ένοιοι τελείως αντίθετοι με τις ιδέες του Σοσιαλισμού γι' αυτό τον λόγο η κατάσταση που διαμορφώνεται σήμερα στην Ανατολική

Ασία όχι μόνο αποτελεί πισωδρόμηση στους αγώνες των εργαζομένων αλλά και βαρύτατο πλήγμα ενάντια στο Παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα.

3. Τα επιχειρήματα που αναπτύσσει η ηγεσία του Κινέζικου Κομμουνιστικού Κόμματος για να δικαιολογήσει την εισβολή δεν είναι παρα πρόχειρα προσχήματα. Οι λαοί του Βιετναμ και της Κίνας δεν έχουν τίποτε να μοιράσουν ανάμεσα τους. Οι φραγμοί αίματος που βάζει η Κινέζικη ηγεσία ανάμεσα στους δύο λαούς δεν συμβάλλουν καθόλου στη λύση οποιονδήποτε προβλημάτων ή διαφορών.

Ως εκ τούτου η Εκτελεστική Γραμματεία της Σ.Ν. ΕΔΕΝ ζητά την άμεση και άνευ όρων αποχώρηση των στρατευμάτων εισβολής από την Λαϊκή Δημοκρατία του Βιετναμ.

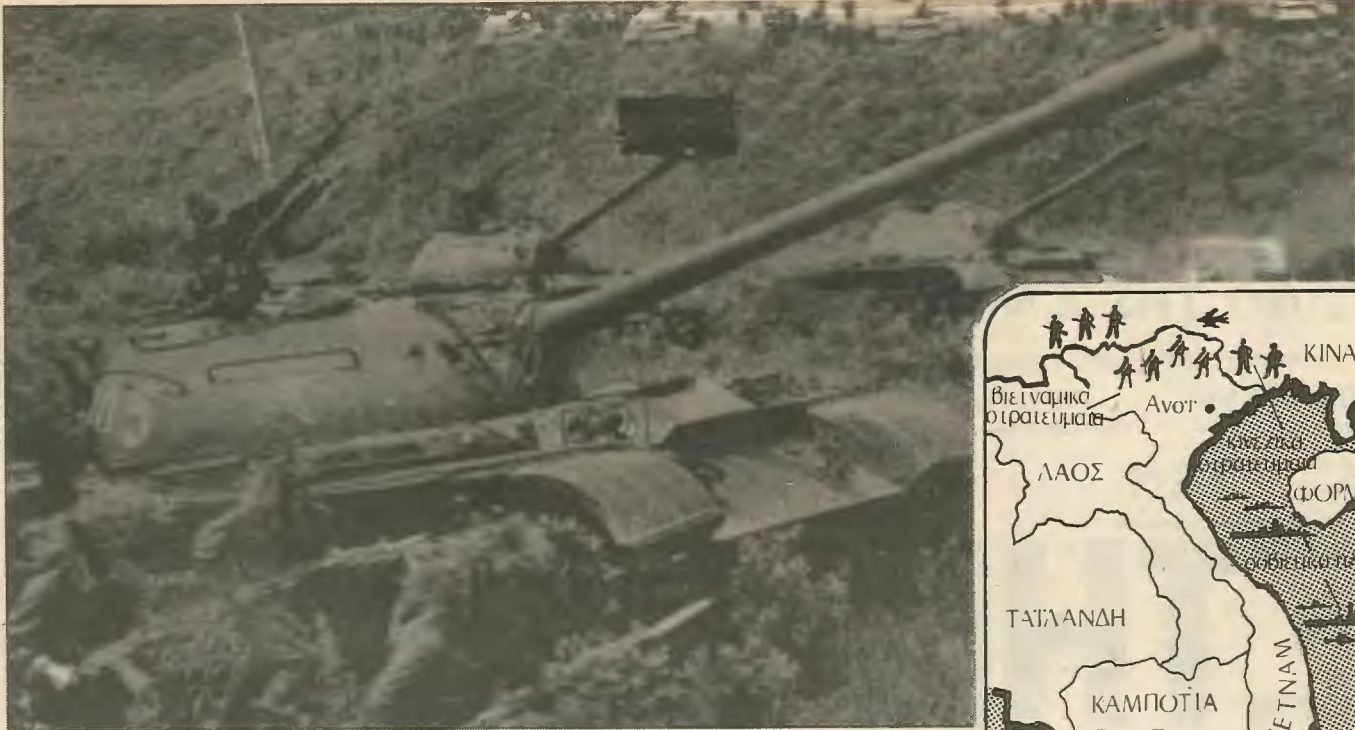
ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΚ. ΓΙΑΤΡΩΝ

«Αν λυθούν τα προβλήματα μας, θα προσφέρουμε καλύτερες υπηρεσίες στο λαό».

Αγγαρεία
ΟΙ
«ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ»
ΜΑΣ

ρεπορταζ
4η 5η σελίδα

ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜ

Ο πόλεμος ανάμεσα στην Κίνα και το Βιετ-ναμ υπήρξε οδυνηρό γεγονός για τον κάθε σοσιαλιστή. Η Κινέζικη εισβολή στο Βιετ-ναμ φαίνεται να επισφραγίζει μια δυσάρεστη πορεία στις σχέσεις Κίνας και Σοβιετικής Ένωσης, γιατί σίγουρα ο πόλεμος που ξέσπασε στη Νοτιοανατολική Ασία δεν είναι καθόλου άσχετος με την κρίση που υπάρχει στις σχέσεις των δύο χωρών από το 1960. Η Κινέζικη εισβολή στο Βιετ-ναμ γεννά μια σειρά από ερωτήματα: Ποιοι είναι οι αντικειμενικοί σκοποί του Κινέζικου καθεστώτος αλλά και γενικότερα ερωτήματα για τη φύση του καθεστώτος του ίδιου, όπως και για τις βαθύτερες αιτίες που δημιουργούν πολέμους ανάμεσα σε κράτη που εκφράζουν την πίστη τους στις μαρξιστικές αρχές.

Την ώρα που γράφεται το σημείωμα τούτο η έκβαση του πολέμου είναι ακόμα άγνωστη. Και τούτο συσκοτίζει κάπως τα πράγματα, λαμβάνοντας μάλιστα υπόψη πως οι πληροφορίες που έρχονται από το μέτωπο είναι ανεπιβεβαίωτες και καθόλου ακριβείς. Όμως, το ερώτημα που μπορεί από τώρα να τεθεί αφορά τους βραχυπρόθεσμους στόχους του Κινέζικου καθεστώτος. Τι ώθησε, δηλαδή, την Κινέζικη ηγεσία να πάρει την απόφαση για εισβολή στο Βιετ-ναμ; Βρίσκει κανείς στον καθημερινό τύπο μια σειρά από λόγους: Ο πιο συνηθισμένος που δίδεται είναι ο ρόλος που έπαιξε το Βιετ-ναμ στην ανατροπή του φιλοκινέζικου καθεστώτος της Καμποτίας. Κι' ο άλλος είναι η φημολογούμενη από τους Κινέζους κακή στάση του Βιετ-ναμ απέναντι στην Κινέζικη εθνική μειονότητα που ζει στο Βιετ-ναμ. Οι ίδιοι οι Κινέζοι προβάλλουν ακόμα μια πρόφαση: Τις υποτιθέμενες προκλήσεις του Βιετ-ναμ στη Σινο-Βιετναμική μεθόριο.

Οι δυο τελευταίοι λόγοι δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο από προπαγανδιστικά τεχνάσματα. Το Βιετ-ναμ δεν μπορεί να είχε κανένα λόγο για να προκαλεί ένταση στα σύνορα του με την Κίνα. Αντίθετα όλες οι πληροφορίες δείχνουν ακριβώς το αντίθετο: Οτι δηλαδή η Κίνα επεδίωκε κλίμα έντασης. Όσον αφορά τη στάση του Βιετ-ναμ απέναντι στη Κινέζικη μειονότητα, τα γεγονότα δείχνουν πως οι δυσάρεστες προκλήσεις ύστερα από τα μέτρα της Βιετ-ναμικής κυβέρνησης που αποσκοπούσαν στην κοινωνικοποίηση

των μέσων παραγωγής, που έπληξαν ιδιαίτερα την κινέζικη μειονότητα που παραδοσιακά ασχολούνταν με το εμπόριο. Το θέμα απόχτησε οξύτητα ακριβώς ύστερα από το κλίμα έντασης που δημιουργήθηκε στις σχέσεις ανάμεσα στην Κίνα και το Βιετ-ναμ. Το πρόβλημα δηλαδή αναφύηκε ουσιαστικά ύστερα από τη στάση της Κίνας στα Σινο-βιετναμικά σύνορα. Όπως και νάχει το πράγμα, και αν κάποιος καλόπιστα δεχτεί πως τούτο υπήρξε πρόβλημα στις σχέσεις των δύο χωρών, είναι δύσκολο να γίνει δεχτό πως κάτι τέτοιο υπήρξε η πραγματική αιτία του πολέμου.

Τα γεγονότα στην Καμποτία σίγουρα έπαιξαν ρόλο στην τροπή των πραγμάτων. Η Κίνα έχασε τον μοναδικό της σύμμαχο στη περιοχή. Όμως ελπίζει πράγματι η Κίνα πως η εισβολή της στο Βιετ-ναμ θ' αλλάξει την κατάσταση στην Καμποτία; Τούτο φαίνεται πολύ αμφίβολο, και εξ' άλλου η ίδια η Κίνα δεν πρόβαλε -ακόμα τουλάχιστο- οποιεσδήποτε αξιώσεις σε σχέση με τη Βιετ-ναμική παρουσία στην Καμποτία.

Η Κινέζικη εισβολή φαίνεται να είναι θέμα γοήτρου, ύστερα από την αδυναμία της Κίνας να περισώσει το καθεστώς του Πολ Ποτ. Υπάρχει, όμως, και ένας άλλος παράγοντας που ακόμα είναι δύσκολο ν' αξιολογηθεί: Η κατάσταση στο Κινέζικο κομμουνιστικό κόμμα ύστερα από το θάνατο του Μάο Τσε Τουνγκ. Είναι γνωστό πως ο Τεγκ Χσιάο Πιγκ

επιχειρηματίας. Η Κινέζικη ηγεσία δικαιολογεί την εισβολή στο Βιετ-ναμ με επιχειρήματα εθνικιστικά. Ποιες είναι όμως οι συνθήκες εκείνες που ακόμα συντηρούν και εκτρέφουν την εθνικιστική προσέγγιση στις διεθνείς σχέσεις;

Τα πιο πάνω δεν γράφονται για να παραγνωρίσουν τις καταχτήσεις της Κινέζικης επανάστασης ή άλλων χωρών. Ωστόσο ορισμένα ερωτήματα εξακολουθούν να παραμένουν. Και οι απαντήσεις δεν βρίσκονται στο τι νομίζει η ηγεσία για τον εαυτό της ή για τη χώρα που κυβερνά ή ακόμα για άλλες χώρες. Η ουσία πρέπει να αναζητηθεί στις ίδιες τις αντικειμενικές συνθήκες. Η σοσιαλιστική οικοδόμηση σε υπανάπτυχτες χώρες προσκρούει σε μια σειρά από σοβαρά προβλήματα. Ο πληθυσμός είναι υποχρεωμένος να υποστεί θυσίες στο βιωτικό του επίπεδο για να εξασφαλιστούν οι αναγκαίοι πόροι για την ανάπτυξη της χώρας. Φυσικά τούτο δεν είναι εύκολο. Εύκολα οδηγεί στην καταπίεση και την ιδεολογική της δικαιολόγηση. Ο εθνικισμός είναι μια τέτοια μορφή ιδεολογικής δικαιολόγησης των αντικειμενικών προβλημάτων.

Τα αντικειμενικά προβλήματα παράγουν τη σύμπτυξη διαφόρων καστών ή γραφειοκρατιών που είναι ξεκομμένες από τις μάζες. Για να διατηρήσουν τα προνόμια τους οι γραφειοκρατίες αυτές φαίνεται να καταφεύγουν και στον πόλεμο ακόμα, που όπως έδειξαν τα γεγονότα δεν σταματά ούτε κι' όταν πρόκειται για χώρες που ονομάζονται σοσιαλιστικές.

Η εισβολή της Κίνας στο Βιετ-ναμ, όσο περιορισμένη κλίμακας κι' αν είναι, είναι πράξη που πρέπει να καταδικαστεί. Ο λαός της Κίνας του Βιετ-ναμ και της Καμποτίας δεν

είναι ο ισχυρότερος άντρας στο κομμουνιστικό κόμμα της Κίνας, αλλά δεν είναι ο αδιαμφισβήτητος ηγέτης. Αρκετά στελέχη είναι υποπειρωμένα γύρω από τον πρόεδρο Χούα Κούα Φεγκ που έχουν διαφορές όσον αφορά την πολιτική του Τεγκ, ιδιαίτερα σε σχέση με τη στάση του στη ιδεολογική κληρονομία του Μάο Τσε Τουνγκ. Δεν είναι λοιπόν καθόλου παράξενο να σχετίζεται η εισβολή στο Βιετ-ναμ με την εσωκομματική διαμάχη. Να αποτελεί δηλαδή μια προσπάθεια συγκάλυψης των διαφορών, ή μια τυχοδιωχτική ενέργεια μιας μερίδας της κινέζικης ηγεσίας για να παγιωθεί στην εξουσία. Όλα τούτα είναι βέβαια ακόμα υποθέσεις, που οποιαδήποτε κι' αν είναι η βασιμότητά τους, δεν αναιρούν το γεγονός πως η Κινέζικη εισβολή είναι πράξη αξιοκατάκριτη.

Η Κινέζικη, όμως, πολιτική παρουσιάζει από το 1960 τουλάχιστο (οι ρίζες βρίσκονται ακόμα πιο πίσω στο χρόνο) μια ομοιομορφία σ' ένα σημείο. Στην αντίθεση της Κίνας προς τη Σοβιετική Ένωση. Αρχικά η Κίνα κατηγορήσε τη Σοβιετική Ένωση για την πολιτική της «ειρηνικής συνύπαρξης» που ακολουθούσε, οπισπήριξε, φαινομενικά τουλάχιστο, τον Στάλιν σ' αντίθεση με την διακυβέρνηση του Κρούτσεφ κι' αργότερα του Μπρέζνιεφ, προσπαθώντας να προβληθεί σαν η μόνη επαναστατική και συνεπής αντιμεπε-

Τα φαινόμενα τούτα δεν είναι εύκολο να εξηγηθούν στη ολότητά τους. Ήταν και είναι η πεποίθηση κάθε σοσιαλιστή πως με την κυριαρχία του σοσιαλισμού ο πόλεμος θα εξαλειφόταν. Και τούτο είναι κάτι που σχεδόν είναι εξ' ορισμού σωστό.

Όμως, ο εθνικισμός εξακολουθεί ν' αποτελεί ακόμα και σε κράτη που αποκαλούνται σοσιαλιστικά να δια-

έχουν τίποτε που να τους χωρίζει. Οι σχέσεις των σοσιαλιστικών κρατών πρέπει να βασίζονται πάνω στην αρχή της ισότητας. Και τούτο μπορεί μόνο να διασφαλιστεί όταν οι λαϊκές μάζες μπορέσουν να πάρουν στα ίδια τους τα χέρια την ευθύνη για τις αποφάσεις. Δυστυχώς, όμως, η λήψη των αποφάσεων βρίσκεται ακόμα στα χέρια ξεκομμένων από το λαό γραφειοκρατιών.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ
ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ**

ΙΡΑΝ: Ο ΧΟΜΕΪΝΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΜΕΝΕΙ ΑΣΥΜΠΛΗΡΩΤΗ

Στις 9 αυτού του μήνα η Ιρανική εξέγερση πήρε τη μορφή της ένοπλης επανάστασης όταν χιλιάδες λαοί έτρεξαν να οπλιστούν για να προστατέψουν ομάδες αεροπόρων που υποστήριξαν την επανάσταση και που κινδύνευαν από φιλοκυβερνητικά στρατεύματα. Μέσα σε λίγες ώρες ολόκληρη η Τεχεράνη κι' ύστερα κι' άλλες πόλεις της Περσίας γέμισαν με οπλισμένους επαναστάτες που έδωσαν τέλος στην διακυβέρνηση Μπαχτιάρ διορισμένη από το Σάχη - κι' έφεραν στην εξουσία τις δυνάμεις που πρόσκεινται στον Αγιατόλλα Χομεϊνι ενώ ο πάνοπλος στρατός του Σάχη αποχωρούσε νικημένος στους στρατώνες του.

Η ταχύτητα με την οποία εξελίχθηκαν τα συνταραχτικά αυτά γεγονότα κατατρόμαξε τόσο τον Ιρανικό όσο και τον διεθνή καπιταλισμό.

Ολοι βασιζόνταν στην κυβέρνηση Μπαχτιάρ για να ανασάνουν λίγο και να ανασυντάξουν τις δυνάμεις τους μετά τη φυγή του Σάχη. Η κυβέρνηση όμως αυτή κράτησε 38 μόνο μέρες. Τώρα ο δυτικός καπιταλισμός ελπίζει ότι ο Χομεϊνι θα βάλει φραγμό στην ολοκλήρωση της επανάστασης που δεν είναι άλλη από την κατάληψη της εξουσίας από την οργανωμένη εργατική τάξη και το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της Ιρανικής κοινωνίας.

Τα γεγονότα αυτά έδειξαν καθαρά ότι ο Χομεϊνι δεν έλεγχε απόλυτα την επανάσταση. Ο Αγιατόλλα δεν είχε καλέσει το λαό στα όπλα στην πραγματικότητα όπως μετάδιδαν και ξένοι δημοσιογράφοι - πολλοί μουλλάδες που βρίσκονταν στη σκηνή των μαχών φώναζαν στους οπλισμένους εργάτες ότι δεν είχε έρθει ακόμα η στιγμή για ένοπλη επανάσταση. Φορτηγά με μεγάφωνα - σταλμένα από τον Χομεϊνι περιτρυγύριζαν την περιοχή των μαχών και καλούσαν τους διαδηλωτές να επιστρέψουν στα σπίτια τους. Ο οργισμένος όμως λαός έπνιγε με τον ήχο των όπλων τη φωνή των μεγαφώνων αποφασισμένος να συντρίψει όλα τα σύμβολα του παλιού καθεστώτος: Το παλάτι του Σάχη, το στρατηγείο της βασιλικής φρουράς, την Αμερικανική πρεσβεία, την πρεσβεία του Ισραήλ...

Με την παραίτηση του Μπαχτιάρ ο Χομεϊνι έσπευδε να καλέσει το λαό να επιστρέψει στις δουλειές του και - πιο σπουδαίο - να παραδώσει τα όπλα. Κι' αυτό ενώ ακόμα μαίνονταν οι μάχες των επαναστατών με τους φασίστες του Σάχη στην Ταυρίδα.

Σήμερα - παρα το ότι

πολλές χιλιάδες όπλα δεν έχουν ακόμα παραδοθεί - η προσωρινή κυβέρνηση που διόρισε ο Χομεϊνι φαίνεται να ελέγχει την κατάσταση ενώ τα πράγματα «επιστρέφουν στην ομαλότητα»

Ποιο δρόμο λοιπόν θα ακολουθήσουν οι δυνάμεις του Αγιατόλλα και πως διαγράφονται σήμερα οι προοπτικές της Ιρανικής επανάστασης;

Η διάρθρωση της προσωρινής κυβέρνησης που διόρισε ο Χομεϊνι προδιαγράφει με αρκετή σιγουριά το δρόμο που θα πάρει. Ο προσωρινός πρωθυπουργός Μπαζαργκαν θεωρείται από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές σαν μια «υπομονετική και διαλλαχτική μορφή που μπορεί να ξαναρχίσει τη ροή του πετρελαίου στις δυτικές χώρες και ίσως να συγκαταστήσει τις δυνάμεις της αντιπολίτευσης και τους υποστηρικτές του Σάχη στο στρατό» (περιοδικό TIME, συντηρητικό πολιτικό περιοδικό - 19 Φεβρουαρίου 1979).

Τα μέλη της προσωρινής κυβέρνησης προέρχονται βασικά από το Εθνικό Μέτωπο (Υπουργός εξωτερικών είναι ο Σαντζιάπι, αρχηγός του φιλελεύθερου αυτού κόμματος). Οι ηγέτες του Εθνικού

Μετώπου προέρχονται από τις ανώτερες τάξεις της Ιρανικής κοινωνίας και δεν έχουν καμμία σχέση με την εργατική τάξη τις ανάγκες και επιδιώξεις της. Οχι πολύ πριν τα τελευταία γεγονότα ο Σαντζιάπι δήλωνε σε μια του συνέντευξη ότι το Εθνικό Μέτωπο υποστηρίζει ένα δυνατό στρατό και ότι ουδέποτε κάλεσε το στρατό να λιποταχτήσει ή να απειθαρχήσει. Το γεγονός ότι το κόμμα αυτό τείνει να υποστηρίξει ένα «σοσιαλιστικό» ή «ημισοσιαλιστικό» πρόγραμμα φανερώνει περισσότερο την ωριμότητα των επαναστατικών συνθηκών στην Περσία παρα τις προθέσεις του Εθνικού Μετώπου.

Ο Χομεϊνι έχει δηλώσει ότι δεν επιθυμεί να δημιουργήσει μια αντιδραστική στρατιωτική δικτατορία ούτε μια μισο-φεουδαρχική δικτατορία. Οπως αναφέραμε και σε προηγούμενα άρθρα είναι

δεν θα λυθούν αν μείνει ανέπαφο το εμπορικό και βιομηχανικό κεφάλαιο.

Συνάμα οι δυνάμεις του Χομεϊνι είναι αμφίβολο αν θα προχωρήσουν στο ολοκληρωτικό ξήλωμα του πανίσχυρου ακόμα - αν και νικημένου - στρατού και στη δημιουργία λαϊκής πολιτικοφυλακής. Ένας τέτοιος δισταγμός θα βάζει τη θηλεία στο λαιμό του Χομεϊνι και της κυβέρνησης του γιατί θάδινε την ευκαιρία και το χρόνο στο στρατό να ανασυνταχτεί και να βρει λίγη από την παλιά του δύναμη.

Είναι αμφίβολο λοιπόν αν θα μπορέσει η κυβέρνηση του Χομεϊνι να ικανοποιήσει τις λαϊκές απαιτήσεις. Έτσι η υποστήριξη προς τον Αγιατόλλα θ' αρχίσει να λιγοστεύει όσο οι μάζες θα βλέπουν τις αδυναμίες κι' αποτυχίες της κυβέρνησης του. Κι' ως μη ξεχνούμε ότι τα εκατομμύρια του Ιρανικού λαού έχουν βγει από το

κατάληψη της εξουσίας από ένα τέτοιο κόμμα - όπως ήταν το κόμμα των Μπολσεβίκων του Λένιν στη Ρωσία του 1917 - είναι τόσο δυνατή σήμερα όσο ήταν το 17 αν όχι πιο εύκολη. Γιατί τόσο τα μέλη του στρατού όσο κι' οι οδηγοί των τανκς και των αεροπλάνων είναι παιδιά της εργατικής και της αγροτικής που μπορούν να κερδίσουν με το μέρος της επανάστασης φτάνει να υπάρχει εκείνη η οργάνωση κι' εκείνο το πρόγραμμα που θα τους προσφέρει την προοπτική της νίκης αν ενωθούν με τις επαναστατικές δυνάμεις.

Ποια είναι λοιπόν η πολιτική των κυριώτερων αριστερών οργανώσεων στην Περσία;

Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Περσίας - Τούντεχ - έχει παραμείνει σταθερό στο πρόγραμμα που υποστηρίζει για πάνω από 30 χρόνια τώρα και που δεν προχωρεί πέρα από την εγκαθίδρυση μιας φιλελεύθερης δημοκρατίας αστικού τύπου. Έτσι δίνει την απόλυτη υποστήριξη του στην κυβέρνηση Χομεϊνι και αρκείται στην υπόσχεση για νομιμοποίηση του κόμματός.

Δυο άλλες αριστερές οργανώσεις - οι Μοτζιαχιντινι κι' οι Φενταγιν - που δρουν στην Περσία από το 1971 έχουν μέχρι τώρα δώσει έμφαση στον ένοπλο αντίρτικτο παραγωγίζοντας τη σημασία της μαζικής πολιτικής οργάνωσης της εργατικής τάξης για επιτυχία της επανάστασης. Φαίνεται ότι αυ-

συνέχεια
στην 6η σελίδα

καμίνι της επανάστασης γεμάτοι εμπειρίες γεμάτοι αυτοπεποίθηση για τη δύναμη τους και δεν θα χάσουν εύκολα οτιδήποτε δεν συνάδει με τις προσδοκίες και τις απαιτήσεις τους.

Τα τελευταία λοιπόν γεγονότα έχουν αναμφίβολα φέρει πιο κοντά την τελική νίκη της Ιρανικής επανάστασης. Παραμένει όμως ακόμα μια μεγάλη απουσία: η απουσία του επαναστατικού μαρξιστικού κόμματος που μόνο μπορεί να οργανώσει την εργατική τάξη για την κατάληψη της εξουσίας και την επιβολή του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας που θα δώσει τελειωτική λύση στα προβλήματα του Ιραν.

Τα τελευταία γεγονότα έχουν ακόμα αποδείξει ότι η

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ: ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Συμπληρώνεται ένας χρόνος από την ανάδειξη του κ. Σ. Κυπριανού στο αξίωμα του Προέδρου της δημοκρατίας. Όλα τα κυπριακά μαζικά κόμματα συμπεριλαμβανομένου και του κόμματος του Κληρίδη υποστήριξαν ή αποδέχτηκαν την υποψηφιότητα του κ. Κυπριανού με άμεσο ή έμμεσο τρόπο.

Το Σ.Κ. ΕΔΕΚ κατά την προεκλογική περίοδο πρόβαλε την αξίωση για ένα κοινό πρόγραμμα των κομμάτων ΕΔΕΚ-ΕΚΕΛ-ΔΗ.ΚΟ το οποίο θα αποτελούσε κατά κάποιο τρόπο την κοινή βάση πάνω στην οποία τα τρία αυτά κόμματα θα στήριζαν την συνεργασία τους, υποστηρίζοντας ότι η άνευ όρων αποδοχή του προγράμματος Κυπριανού είναι στην ουσία υποταγή της αριστεράς στο πρόγραμμα της αστικής τάξης. Η ΕΔΕΚ όχι μόνο υποστήριξε αυτή την θέση αλλά κυκλοφόρησε ανοικτά στον λαό ένα μίνιμουμ πρόγραμμα εκλογικής συνεργασίας και κάλεσε τα άλλα δύο κόμματα να το συζητήσουν. Τόσο το ΑΚΕΛ όσο και το ΔΗ.ΚΟ, αρνήθηκαν οποιαδήποτε συζήτηση για κοινό πρόγραμμα με το επιχείρημα ότι υπάρχει και ήδη κοινό πρόγραμμα το πρόγραμμα του Μακαρίου (!!!). Επιπρόσθετα το ΑΚΕΛ αρνήθηκε προηγούμενα να συζητήσει προηγούμενη πρόταση της ΕΔΕΚ για πραγματική συνεργασία των δύο κομμάτων (ΕΔΕΚ - ΕΚΕΛ) και χωριστής καθόδου της αριστεράς στις εκλογές.

Ετσι μπήκαμε σε μια καινούργια περίοδο με την ουσιαστική αποδοχή χωρίς εκλογές, του προγράμματος του Κυπριανού που κατ' επέκταση σημαίνει και την αποδοχή του προγράμματος της αστικής τάξης.

Δεν είχαμε τότε ούτε έχουμε και σήμερα απαιτήσεις ότι αυτό το πρόγραμμα είναι καταδικασμένο σε αποτυχία. Ήδη ο χρόνος που μας πέρασε έχει κατά κάποιο τρόπο αποδείξει την ορθότητα των απόψεων μας.

Συνοψίζοντας περιληπτικά γεγονότα του χρόνου που μας πέρασε έχουμε να παρατηρήσουμε τα πιο κάτω.

α) Συνωμοσία: Ο πρόεδρος της δημοκρατίας κ. Σ. Κυπριανού κατάγγειλε στο πρώτο παγκύπριο συνέδριο της νεολαίας του Δημοκρατικού κόμματος ΝΕΔΗΚ ότι ορισμένοι πολιτικοί παράγοντες κινούνται με σκοπό όπως δημιουργήσουν κλίμα πολιτικής οικονομικής και εργατικής αστάθειας. Είπε ακόμα ότι η Κυβέρνηση γνώριζε

τους συνωμότες και ότι σύντομα θα τους αποκάλυπτε στο λαό.

Παρ' όλον ότι εμφανίστηκε και μια ή δυο φορές από την τηλεόραση για να αποκαλύψει τους συνωμότες δεν μας είπε και πολλά πράγματα. Τα αποτελέσματα του πιο πάνω χειρισμού αποδεικνύουν το μέγεθος της διάβρωσης του κρατικού μηχανισμού από δυνάμεις ξένες προς τα λαϊκά συμφέροντα που δυστυχώς υπάρχουν και δρουν ανάμεσα μας.

β) Η αναβολή των κοινοτικών εκλογών ήταν γεγονός που δεν μας εξέπληξε. Δεν περιμέναμε ότι θα διεξαχθούν εκλογές για ανάδειξη κοινοτικών αρχών κι ας ήταν αυτό προγραμματική διακήρυξη και εκλογική θέση του κ. Κυπριανού το Σεπτέμβριο του 1976 και τον Φεβράριο του 1978. Η αναβολή των κοινοτικών εκλογών, με το πρόσχημα «για λόγους εθνικού συμφέροντος» όχι μόνο δεν πείθει, αλλά καταδεικνύει και το μέγεθος της αδυναμίας μας και ταυτόχρονα του φόβου που διακατέχει την αρχουσά τάξη η ουσιαστική ανάμιξη του λαϊκού παράγοντα στη ζωή αυτού του τόπου.

γ) Η απλή αναλογική σαν εκλογικό σύστημα ήταν εκλογική θέση της κυβέρνησης του κ. Κυπριανού. Μέχρι σήμερα δεν έχει γίνει τίποτα γύρω από αυτό το θέμα. Για μας η απλή αναλογική σαν σύστημα εκλογής λαϊκών αντιπροσώπων αποτελεί βασικό παράγοντα για την εκδημοκρατικοποίηση αυτού του τόπου. Αυξάνει την λαϊκή συμμετοχή στη διακυβέρνηση, και ενεργοποιεί τον λαϊκό παράγοντα ουσιαστικά πλέον και όχι φραστικά σε ένα αγώνα που θα του κατοχυρώνει τα δικαιώματά του. Αυτή όμως η ξημένη λαϊκή συμμετοχή στη διακυβέρνηση έρχεται σε σύγκρουση με τα συμφέροντα της αρχουσάς τάξης. Να γιατί η σημερινή κυβέρνηση και η βουλευτική πλειοψηφία του κυβερνώντος κόμματος δεν πρόκειται να ψηφίσει υπέρ του συστήματος της απλής αναλογικής.

δ) Λαϊκή πολιτοφυλακή: Μέσα από τις δοσμένες συνθήκες που

περνα σήμερα ο τόπος μας μόνο η ουσιαστική οργάνωση του λαού μας πάνω σε ενοπλή βάση θα μπορούσε να αντεπεξέλθει με τις ανάγκες και την μορφή του αγώνα που πρέπει να διεξάγουμε. Και είναι, και πάλιν φυσικό η αστική τάξη να αντιδρά και να μην θέλει ούτε καν να συζητήσει το θέμα της λαϊκής πολιτοφυλακής παρ' όλον που ο κ. Κυπριανού είπε ότι ήταν διατεθειμένος να το συζητήσει. Είμαστε απόλυτα σίγουροι ότι η πλειοψηφία του κυπριακού λαού είναι υπέρ της δημιουργίας λαϊκής πολιτοφυλακής με δημοκρατικό έλεγχο, γιατί πιστεύει ότι μόνο η ολοκληρωτική συμμετοχή του λαού σ' ένα αγώνα μπορεί να φέρει τα σωστά αποτελέσματα.

ε) Η κάθαρση δεν έχει ακόμα ξεκινήσει για πολλούς και διάφορους λόγους. Η κυβέρνηση με το πρόσχημα της επιτάχυνσης και της αποτελεσματικότερης εφαρμογής της κάθαρσης ζήτησε από την βουλή να τροποποιηθεί ο παλιός νόμος. Αυτό δεν είναι τίποτα άλλο παρα αδυναμία της κυβέρνησης να προχωρήσει στο θέμα της κάθαρσης και να λάβει τα σωστά μέτρα.

ζ) Η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης όχι μόνο δεν έλυσε τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο τόπος αλλά τα μεγέθυνε. Οι εξαγγελίες για οικονομικά θαύματα και επαναδραστηριοποίηση διαψεύδονται από τον ίδιο τον Υπουργό οικονομικών και άλλους υπηρεσιακούς παράγοντες με την εξαγγελία της πολιτικής για λιτότητα και περισυλλογή. Η αδυναμία της κυβέρνησης να εξεύρει πόρους για την χρηματοδότηση αναπτυξιακών έργων, την οδήγησε στη επιβολή πρόσθετης φορολογίας πάνω σε βασικά υλικά αγαθά.

Δεν είναι πιστεύουμε τυχαία η δήλωση του προέδρου της δημοκρατίας στο παγκύπριο συνέδριο προσφύγων του 1979 που έλεγε ότι: «Η φορολογία είναι μέσον δια του οποίου η κυβέρνηση εξασφαλίζει τους αναγκαίους οικονομικούς πόρους για την διεξαγωγή του αγώνα και γι αυτό πιστεύει ότι η νέα φορολογία είναι δίκαιη, και αν ακόμα παραστού ανάγκη τότε η κυβέρνηση θα επιβάλει και νέα φορολογία». Δεν μας εκπλήσσει η πιο πάνω δήλωση από την στιγμή που η κυβερνητική πολιτική ενισχύει την ιδιωτική πρωτοβουλία, που ουσιαστικά καρπού-

ται το μέγιστο μέρος του εθνικού εισοδήματος. Μια τέτοια οικονομική πολιτική είναι καταδικασμένη να αποτύχει μέσα από τις συνθήκες που περνα σήμερα ο τόπος μας, και κατ' επέχταση θα αποτύχουν και κείνοι που την εφαρμόζουν. Η πολιτική της ίσης κατανομής των βαρών έρχεται σε σύγκρουση με την πολιτική της επιβολής νέων φόρων άμεσων και έμμεσων.

Απο τα πιο πάνω βγαίνει το συμπέρασμα ότι το πρόγραμμα της αστικής τάξης είναι καταδικασμένο να αποτύχει, και κατ' επέχταση αυτή η αποτυχία θα αντανάκλα και πάνω σε προοδευτικές δυνάμεις που άμεσα ή έμμεσα το υποστήριξαν. Γι' αυτό επιβάλλεται όπως η προοδευτικές δυνάμεις και το εργατικό κίνημα ξεκαθαρίσουν από τώρα τις θέσεις τους.

IPAN

συνέχεια
απο την 3η σελίδα

τες οι ομάδες έχουν σήμερα μεγαλύτερη υποστήριξη και πιο πολλά όπλα παρα στο παρελθόν. Δεν έχουν όμως αποκτήσει - λόγω της λανθασμένης τους φιλοσοφίας και ταχτικής - την αναγκαία μαζική υποστήριξη. Έτσι παρα το γεγονός ότι υποστηρίζουν την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος - κι αρνούνται να παραδώσουν τα όπλα - είναι αμφίβολο αν μπορούν να τα βάλουν με τις δυνάμεις του Χομεϊνί.

Ποιο είναι λοιπόν το μέλλον της Ιρανικής Επανάστασης; Ένα από τα αποτελέσματα της Ιρανικής μαζικής εξέγερσης δεν έχει παρα να είναι η οργάνωση των μαζών σε συντεχνίες και σε κόμματα πράγμα που δεν επετράπηκε ποτέ μέχρι τώρα - εκτός από μικρά διαλείμματα, δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος 1951 - 53.

Η Ιρανική εργατική τάξη θα προστρέξει αρχικά στο Εθνικό Μέτωπο ίσως στο Τούντεχ κι άλλες οργανώσεις και κόμματα. Θα συνεχίσει

τους συντεχνιακούς της αγώνες για διεκδίκηση των δικαιωμάτων της. Θα βαθμολογήσει τους ηγέτες της, τα κόμματα, την κυβέρνηση, τον Χομεϊνί. Θα απορρίψει ηγέτες προγράμματα και κυβερνήσεις που δεν ανταποκρίνονται στις εμπειρίες, τις προσδοκίες και τις απαιτήσεις της. Πιθανό σ' αυτή τη διεργασία - που μπορεί να πάρει και χρόνια - να υποστεί και ήττες και χτυπήματα από την αντίδραση, θα χρειαστούν όμως πολλές ήττες και πολλά χτυπήματα και πολλές προδοσίες για να κάμψουν μια εργατική τάξη που βγήκε

νικήτρια απέναντι σε πανίσχυρους εχθρούς: Το Σάχη, το στρατό του, τους Αμερικάνους και διεθνή ιμπεριαλισμό, τη Σαβακ, τον Μπαχτιάρ.

Μια τάξη που κατέφυγε σε γενική απεργία κι ενοπλή πάλη και νίκησε. Το μέλλον λοιπόν της μεγάλης Ιρανικής Επανάστασης είναι αισιόδοξο. Με τη συνέχιση του αγώνα της Ιρανικής εργατικής τάξης θα χτίσει το επαναστατικό σοσιαλιστικό κόμμα που θα προχωρήσει στην ολοκλήρωση της ασυμπλήρωτης - σήμερα - Ιρανικής επανάστασης.

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Μέσα από την λογοτεχνία όπως και άλλες εκφράσεις της τέχνης είναι δυνατό να δούμε προβλήματα και καταστάσεις που έχουν τη βάση τους στη κοινωνική υφή και πραγματικότητα.

Συγκεκριμένα παίρνοντας την Τούρκικη Λογοτεχνία και τους προοδευτικούς δημιουργούς της μπορούμε να δούμε την απεικόνιση των προβλημάτων της εργατικής τάξης και του Τουρκικού λαού που αντιμετωπίζει την ιμπεριαλιστική εκμετάλλεση, τη φασιστική καταπίεση της καθημερινής ζωής και τον προδοτικό ρόλο της δικής του αστικής τάξης.

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ: Σημαντικότεροι πεζογράφοι της Τουρκίας είναι οι Αζίζ Νεσιν, Σαμπιτάχιν Αλη και ο Ναζιμ Χικμετ.

1. ΑΖΙΖ ΝΕΣΙΝ: Προέρχεται από μικροαστική οικογένεια. Αποφοίτησε από δυο στρατιωτικές σχολές και τη Φυσικομαθηματική. Το 44 απομακρύνθηκε από το στρατό και ακολούθησε διάφορα επαγγέλματα όπου κατέληξε στην δημοσιογραφία.

Τις δημοκρατικές - αντιιμπεριαλιστικές του ιδέες και δράση τις πλήρωσε με φυλακή και εξορία.

Εγγραψε αρκετά διηγήματα, μυθιστορήματα και θεατρικά έργα. Μεταφράστηκε σε πολλές ξένες γλώσσες.

Στην Ελλάδα τα έργα του μεταφράσε ο Ερμος Αργαίος.

ΕΡΓΑ ΤΟΥ: α) Η Νοημοσύνη των ζώων: Εδώ έχουμε μικρές ιστοριούλες αναφορικά με διάφορα είδη ζώων. Μέσα από αυτές αφήνεται στον αναγνώστη να βγάλει πολύ εβκολα τα συμπεράσματα του. Το ύψος είναι αφηγηματικό και πάει να μοιάσει με παραμύθι.

Θυμίζει οποιοδήποτε Αίσιωπο η όλη υπόθεση, με την διαφορά πως υπάρχει υπόκληση αλήθεια ανακατεμένη με μύθο.

Χαρακτηριστικά όπως και ο ίδιος ο συγγραφέας αναφέρει «η στάση των ανθρώπων απέναντι στα ζώα ανάλογη με κείνη απέναντι στους συνανθρώπους τους».

β) Ο Καφές Και η Δημοκρατία: Ευκολοδιάβαστο βιβλίο που περιέχει αρκετά υπέροχα διηγήματα που με ένα εξαιρετικό τρόπο αγγίζουν εβασίσητα σημεία της ζωής του τουρκικού λαού όπως τον αγώνα για το μεροκάματο, την ανάγκη για το δίκιο, την αμερικάνικη απο τη χώρα, τις ψευτικές υποσχέσεις των υπψηφίων βουλευτών της αστικής τάξης προς την αγροτιά, την παρασιτική ζωή της γραφειοκρατίας και την συνεχή πτώση του βιοτικού επιπέδου των μαζών.

Τα διηγήματα του βιβλίου διακρίνει η άνεση στην έκφραση, το προοδευτικό των ιδεών τους, η καλή σάτυρα, το απρωτο γράψιμο και το απλο λεξιλόγιο που κάνει εβκολα κατανοητό το βιβλίο.

γ) Οι Αναμνήσεις Ενος Εξόριστου: Σειρά από πράγματα γεγονότα που έζησε ο Νεσιν κατά την εξορία του στην Προύσα εξ αιτίας της μπουσούρας που δημοσίεψε ενάντια στην απαρχη των δανείων από τις Η.Π.Α.

Σ' αυτές διακρίνεται η απομόνωση από τους άλλους κατοίκους, ο φόβος της συναναστροφής με πολιτικούς εξόριστους, οι δύσκολες συνθήκες διαβίωσης και οι καθημερινές προσπάθειες για εκβίωση.

Εντεχνα γίνεται αναφορά στον ίδιο το θεσμό της εξορίας από το καιρο του Αμπουλ Χαμίτ και συγκεκριμένα τονίζεται ότι στα τωρινά χρόνια οι εξόριστοι δεν βρίσκουν δουλία για να ζήσουν επειδή οι άνθρωποι τους αποφεβγουν. εξ αιτίας των πεποιθήσεων τους που θεωρούνται «επικίνδυνες» από το κράτος.

Παρ' όλα αυτά στο βιβλίο δεν πάβει να υπάρχει και μια δόση χιούμορ βασικό χαρακτηριστικό των γραπτών του Α. Νεσιν.

δ) Εφθυμογραφικά Διηγήματα (στη 4η σελίδα)

ΑΤΑ ΑΖΙΖ ΝΕΣΙΝ

Σημαντικό βιβλίο ανάμεσα στα γραφτά του συγγραφέα. Περιέχει 22 ευκολοδιάβαστες ιστοριούλες. Αυτές μοιάζουν με παραβολές και ένα γνώστης της ζωής στην Τουρκία, όπως δηλαδή είναι ο κάθε Τούρκος πολίτης, μπορεί να δει μέσα από αυτές την αναφορά τους στα ζωτικά προβλήματα της καθημερινής ζωής.

Χαρακτηριστικά παραστάτικες είναι οι ιστορίες με τους τίτλους «Ο βασιλιάς της κοπρίας», «Ο επιχειρηματίας», «Η δεσποινίς μαιμού», «Τα κοράκια διαλέγουν βασιλιά», «Εμπρος μαρς, προς δυσμας, Εμπρος μαρς, προς ανατολάς» και το «Κινέζικο παραμύθι». Επίσης αξιοπρόσεχτα μπορούν να χαρακτηριστούν τα διηγήματα «Ο κλέφτης» και «Ένα κρατικό αυτοκίνητο αφηγείται».

Μέσα από τον «Βασιλιά της κοπρίας» γίνεται μια αναφορά που συμπληρώνεται και επεκτείνεται στον «επιχειρηματία» όπου και βλέπουμε την εξάρτηση της Τουρκικής Αστικής τάξης από τον ιμπεριαλισμό και το πλουτεμα-της σε βάρος του τουρκικού λαού.

Στη «δεσποινίδα μαιμού» έχουμε μια καυτη κριτική σ' όλους εκείνους από μας που φτιάχνουν ινδάλματα στη ζωή τους μέσα από τα δημιουργήματα του Χόλλουγουντ.

Στο «Κινέζικο παραμύθι» μ' αφορμή ένα γάτο ο Νεσιν καταφεβρνε να δείξει το ρόλο της Εφορίας που γδέρνει τους μεροκαματιάρηδες καθημερινά.

Εξυμνο μπορούμε χωρίς αμφιβολία να χαρακτηρίσουμε και το «Εμπρος μαρς, προς δυσμας, Εμπρος μαρς προς ανατολάς», όπου καταγγέλεται ο φασισμός της άρχουσας περαστικής τάξης στη Τουρκία.

Παίρνοντας σαν αφορμή το κλέψιμο μιας τοτίνας απ' έναν μικροπατεώνα ο συγγραφέας καταγγέλει τους μεγαλύτερους κλέφτες του λαού που είναι οι μπουρζουάδες. («Ο κλέφτης»). Αναμφισβήτητα τα διηγήματα του Νεσιν συνδιάζουν το προοδευτικό μαχητικό περιεχόμενο, με την απλή μορφή και το συνεχές ενδιαφέρον με το εφχάριστο διάβασμα.

2. ΣΑΜΠΑΤΑΧΙΝ ΑΛΗ: Σπούδασε δάσκαλος στην Κων/πολη και φοίτησε στη Γερμανία. Όταν γύρισε άλλαξε πολλές δουλειές ανάμεσα σε αφτες και δημοσιογράφος. Εγγραψε διηγήματα και μυθιστορήματα. Τα θέματα του τα παίρνει απ' την αγροτική ζωή και μας δίνει μ' απόλυτη βεβαιότητα το τρομαχτικό αδιέξοδο της. Τα θέματα του είναι τα πιο απλα και ασήμαντα της καθημερινής ζωής γι αυτό και τα πιο άμεσα και καθολικά.

Αφτα είναι το Α μέρος μιας μελέτης αναφορικά με τη σύγχρονη τουρκική λογοτεχνία. Σ' αφτα το μέρος γίνεται μια παρουσίαση της πεζογραφίας και τους κυριώτερους εκπρόσωπους της. Στο Β και τελευταίο μέρος θα αναφερθούμε στη ποίηση και στο θέατρο παραθέτοντας στο τέλος μια σχετική βιβλιογραφία.

Ο Σ. Αλη ξεπερνά τον φοληλορισμό και την ηθογραφία και αναλύει διεξοδικά την αθλιότητα των τουρκικών μαζών. Γι' αφτη του την προοδευτική δράση δολοφονήθηκε το 1952. Σπουδαιότερα του πεζα είναι τα «Κουγιούτασκι Γιουσούφ» (μυθιστόρημα 1937) και ο «Γυάλινος Πύργος».

Ο Ασφαλιτόδρομος: Σ' αφτο του το βιβλίο περιέχονται συνολικά 7 διηγήματα. Ανάμεσα σ' αφτα το ομώνυμο «Ασφαλιτόδρομος», «Ο υπνος», «Τα χαιρετίσματα» και «Ο Χασαν πνίγηκε». Στο πρώτο πούναι το πιο αντιπροσωπευτικό απ' όλα παρουσιάζεται το φιάσκο της κατασκευής του ασφαλιτόδρομου που είναι τόσο απαραίτητος για τους αγρότες μιας κοινότητας και κτυπιέται ξεκάθαρα η τακτική των γραφειοκρατών υπεφθύνων ενω αντίθετα τονίζεται η προσφορά των ντόπιων κατοίκων.

3. ΝΑΖΙΜ ΧΙΚΜΕΤ: Στη ζωή του τόσο μεγάλου αφτου δημιουργού κι αγωνιστή θα αναφερθούμε στην παρουσίαση της ποιητικής του δουλιαν που είναι και η σημαντικώτερη.

α) Οι Ρομαντικοί: Το χαρακτηρίζει η πρωτοτυπία στο γράψιμο. Η υπόθεση μοιάζει με αφοβιογραφία. Σ' αφτην είναι μπλεγμένοι δυο μύθοι παράλληλοι μεταξύ τους.

Ο πρώτος αναφέρεται σ' ένα φοιτητή στη Μόσχα και τη ζωή του μέσα στους φοιτητικούς κύκλους στα χρόνια του Λένιν. Ο δέφτερος αναφέρεται σ' ένα κομμουνιστή - αγωνιστή όπου τον καταδιώκει η αστυνομία.

Στον πρώτο μύθο ο ήρωας κύριαρχείται από τον έρωτα για μια συμφοιτήτρια του ενω στον δέφτερο από την αγωνία του θανάτου εξ αιτίας του δαγκώματος ενός λυσσασμένου σκυλλίου.

Και των δυο ηρώων η ζωή τους είναι αφιερωμένη στην Επανάσταση κατά δυο διαφορετικούς όμως τρόπους. Στο τέλος ο συγγραφέας καταλήγει αδιστακτα στη πίστη του για τη ζωή.

Το κείμενο είναι απρωτο και οι ψυχολογικές καταστάσεις δίνονται πολύ δυνατά. Η αγωνία του ήρωα μεταφέρεται στον αναγνώστη και του κρατά τη προσοχή συνέχεια τραβηγμένη στο κείμενο.

στης, αγαπα μια Αγγλίδα. Προδίνεται στο μεταξύ και συλλαμβάνεται μαζί με άλλους συντρόφους του. Αφήνεται λέφτερος. Η υποψία ότι θα τον παρακολουθούν δεν αφήνει τους υπόλοιπους συνεργάτες τους νάρθουν σε επαφή μαζί του. Τελικά ανακαλύπτει ότι η Αγγλίδα είναι πράχτορας της αγγλικής Κ.Υ.Π.

Μετα από καιρο ξαναπαίβνει στον αγώνα. Ο σύντροφος του Σομαντέβα πεθαίνει ανάμεσα στη διαδήλωση κι ο ίδιος φυλακίζεται. Μέσα απ' το κελλί του συνεχίζει το βιβλίο του νεκρού συντρόφου. Κάποτε αποφυλακίζεται.

Τότε ο Χικμετ αφτοκτονεί τον ήρωα του αφου πρώτα αναλύει τους λόγους για τους οποίους ένας αγωνιστής έχει δικίον' αφτοχτονεί. Οι εντυπώσεις του κάθε αναγνώστη δεν μπορεί νάναι τίποτε άλλο από θετικές.

2) Το Επος του Σείχη Μπεντρετίν: Θέμα του έχει το ιστορικό γεγονός της ανταρσίας του Μπεντρετίν και του άθεου χωρικού Μουσταφα ενάντια στην εξουσία των αγάδων και του Σουλτάνου.

Μας δίνει με δυνατό τρόπο τον αγώνα για τη κοινοκτημοσύνη της για την προσωρινή επιτυχία του και το ηρωικό τέλος των τώσων αγωνιστών. Ολά πεζο και έμμετρο συντείνουν στο πετυχεμένο δόσιμο της υπόθεσης.

Ο ΣΙΣΥΦΟΣ ΜΕ ΤΑ 8 ΠΟΔΙΑ ΑΖΙΖ ΝΕΣΙΝ

Στο βιβλίο αφτο έχουμε μπροστα μας διηγήματα εφθυμογραφικά που μέσα από το αστειο και τη φαιδρότητα πηγάζουν η κοινωνική σάτυρα και ο προβληματισμός.

Κι εδώ ο Νεσιν συνεχίζει να γράφει με τον ίδιο τρόπο όπως και στα άλλα έργα του.

Πιο χαρακτηριστικό δείγμα απ' αφτο το βιβλίο αποτελούν τα διηγήματα-το με τους πιο κάτω τίτλους: «Ο Σισυφος με τα 8 πόδια», «Ψειροδρομίες», «Ο εκπρόσωπος του κυρίου Γενικού Διεφθυντη», «Σ' αφτο το σπίτι δεν μπαίνουν εφημερίδες» και «Σκύλλος εκτιμητής ανθρώπων».

Στο πρώτο έχουμε ένα παραλληλισμό του αγώνα του νεού. Σισυφος με τα 8 ποδιάρα (μιας αράχνης σε μια μπανιέρα) με τον αγώνα των προοδευτικών ανθρώπων πούναι φυλακισμένοι στην Τουρκία με κατάληξη την ελπίδα για την τελική νίκη. Στο δέφτερο μ' αφορμή ένα παιχνίδι των φυλακισμένων για τις μέρες μας δίνει τις αιτίες της φυλάκισης τους (έκφρασης διαφωνίας προς την κυβέρνηση) και τις συνθήκες διαβίωσης τους. Στα άλλα 3 βλέπουμε αντιστοίχως την προλεταριοποίηση του κροαστου την αρνητική ηθική στα θέματα σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης και τέλος την απανθρωπία του εργοδότη μπροστα στους εργάτες.

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΠΕΖΑ (ΕΜΗ)

1) Γιατι αφτροχτόνησε ο Ντενερτζλη: Μια καταπληχτική ιστορία δοσμένη με τον πιο εξαιρετικό και πρωτότυπο τρόπο.

Ένα γραφτο ανάμικτο με ποίηση και πεζο. Υποσ: Ο Μπενερτζλη, ένας Ινδός κομμουνιστής.

Οι γενικές εκλογές της ΕΥΡΙΚ

ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΥΠΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Να μην περάσουν οι παγίδες της δεξιάς

Στις γενικές εκλογές, που έγιναν την Παρασκευή 16 του Φεβράρη, γι' ανάδειξη νέας Διοικούσας Επιτροπής της ΕΥΡΙΚ (Ενωση Υπαλλήλων ΡΙΚ) εκλέχθηκε και πάλι ο συνδιασμός της παλιάς ηγεσίας. Στις εκλογές πήραν μέρος δυο συνδιασμοί που ήταν και οι δυο στη φύση τους δεξιοί. Η μόνη διαφορά τους ήταν ότι οι μεν αυτοονομάστηκαν «Μακαριακοί» βαφτίζοντας τους άλλους σαν «Αντιμακαριακούς».

Τους «Μακαριακούς» αποτελούσαν μια νέα κίνηση η «Δημοκρατική Συνδικαλιστική Συνεργασία» (Δη. Συ. Συ.) που δημιουργήθηκε τις παραμονές των εκλογών, απο υπαλλήλους που προσκινείται βασικά στο Δ.Η.Κ.Ο., με μοναδικό στόχο τον αποκλεισμό της παλιάς ηγεσίας. Φυσικά απότυχε δραματικά και κατάφερε να εκλέξει μόνο ένα υποψήφιο στην Διοικούσα Επιτροπή.

Η Δη. Συ. Συ. απόδειξε ότι δεν εκφράζει με κανένα τρόπο τα συμφέροντα και τις διεκδικήσεις των υπαλλήλων και ότι δεν κατάφερε να κερδίσει την εμπιστοσύνη τους. Η «αντιπολίτευση» της στηρίχθηκε βασικά σε προσωπικές κατηγορίες βαφτίζοντας τους αντιπάλους στο σύνολο τους «Αντιμακαριακούς» «Πραξικοπηματίες» και «Χουντικούς» ενώ η κριτική της στην συνδικαλιστική πολιτική της Διοικούσας Επιτροπής ήταν χλιαρή, δημαγωγική και πάνω σε εντελώς δευτερεύοντα θέματα.

Έτσι η μάχη των εκλο-

γων δόθηκε στην ουσία σ' ένα πλασματικό επίπεδο που ήταν φυσικό ν' απογοητεύσει τους υπαλλήλους που έβλεπαν ότι η Δη. Συ. Συ. κομματικώς δεν αποτελεί καμμία εγγύηση για την λύση των πολλών προβλημάτων που αντιμετωπίζουν, αλλά μια προσπάθεια κομματικής επικράτησης του Δ.Η.Κ.Ο.

Έχει αποδεχθεί ότι το γνωστό τροπάρι του διαχωρισμού των υπαλλήλων των ημικρατικών οργανισμών σε Μακαριακούς και Αντιμακαριακούς δεν περνά πια στους υπαλλήλους και ότι κερδίζει αυτός που αγωνίζεται με μεγαλύτερη συνέπεια για την λύση των προβλημάτων.

Οι ηγεσίες που εκλέχθηκαν κατά καιρούς στην ηγεσία των συντεχνιών των ημικρατικών οργανισμών στο όνομα του Μακαριακισμού, απογοητεύσαν τους υπαλλήλους γιατί αποδείχτηκαν συμβιβαστικές απέναντι στην εργοδοσία και καθόλου δυναμικές στην προώθηση διεκδικήσεων και αιτημάτων. Απο την άλλη

πλευρά οι ακροδεξιές καταστάσεις εξασκώντας μια δημαγωγική συνδικαλιστική αντιπολίτευση στην εργοδοσία και την κυβέρνηση (για να περισωθούν) έδειξαν κάποιο αυξανόμενο δυναμισμό στην επίλυση προβλημάτων εστω και δευτερεύουσας σημασίας, έτσι που να εμφανίζονται σήμερα σαν πλειοψηφία, αλλά και σαν καλύτεροι συνδικαλιστές.

Στην παγίδα του αποκλεισμού των Αντιμακαριακών σαν αποκλειστικού στόχου έπεσαν και πολλοί αριστεροί υπάλληλοι, απο τους λίγους βέβαια που υπάρχουν αφού όλοι γνωρίζουμε τον ρόλο που διαδραματίζει η ΚΥΠ στην πρόσληψη υπαλλήλων, και προώθησαν ηγεσίες υποτακτικές στην κυβέρνηση και την εργοδοσία, αφήνοντας την δεξιά ν' αλωνίζει και να εμφανίζεται σαν ο μοναδικός υποστηρικτής των υπαλλήλων.

Όμως με το πέρασμα του χρόνου αυξάνονται και τα άλυτα προβλήματα των εργαζομένων. Και όσο αυξάνονται τα προβλήματα τόσο οι υπάλληλοι θα αναζητούν μια ηγεσία ικανή να τους αντιπροσωπεύσει σωστά και τόσο η παγίδα του Μακαριακού και του αντιμακαριακού θα ξεφτίσει στην συνείδηση τους.

Η πολιτική διαμάχη ανάμεσα στις διάφορες ομάδες της δεξιάς δεν αφορά καθόλου τους υπαλλήλους του Ρ.Ι.Κ. πολύ περισσότερο

γιατι καμμία δεν είναι σε θέση να λύσει τα πολλαπλά προβλήματα, μισθοδοσίας, συντάξεων, ωραρίου κ.λ.π. που αντιμετωπίζουν. Καμμία απ' αυτές τις ομάδες δεν είναι διαθετεμένη να ξεκινήσει ένα πραγματικά δυναμικό αγώνα και να στηρίξει μέχρι το τέλος τις διεκδικήσεις των υπαλλήλων. Στο τέλος — τέλος καμμία απ' αυτές τις ομάδες πρόκειται να στραφεί αποτελεσματικά ενάντια στην εργοδοσία και λόγω θέσης αλλά και λόγω ιδεολογίας.

Δυστυχώς για την δεξιά η κλιμάκωση των προβλημάτων δεν ευνοεί με ελιγμούς και κόλπα. Αν όμως οι πρα-

γματικοί δημόκράτες και αριστεροί υπάλληλοι δεν το συνειδητοποιήσουν αυτό, κι αν δεν οργανωθούν σε μια σωστή δυναμική αντιπολίτευση που να προωθεί τα προβλήματα, να μην καπλώνει τις διεκδικήσεις, και να μην έρχεται σε κανενός είδους συμβιβασμο με την εργοδοσία, ή να μην υποτάσσεται, υπο ορους στις ομάδες της δεξιάς, οι ακροδεξιοί θα συνεχίσουν να εμφανίζονται υποκριτικά σαν οι γνήσιοι εκφραστές των συμφερόντων τους και οπωσδήποτε θα αποτελούν και στο μέλλον την υπαλλακτική λύση για όλους τους υπαλλήλους.

Ενω καθηστερημένα ήδη προκη- ρυσσόταν

ΑΝΕΣΤΑΛΗ Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Επειδη θα μελετήσει (!) κάποιος την κατάσταση

Ενω όπως γράψαμε στη προηγούμενη μας έκδοση είχε τελικά, καθυστερημένα κατά τη γνώμη μας, προκηρυχτεί απεργία στο μεταλλείο Λίμνης για το θέμα των αποζημιώσεων προς τους μεταλλωρύχους αντι αυτού ανεστάλει η απεργία μέχρι τις 28 Φεβράρη αυτή τη φορά εν όψει εξελίξεων που όμως, φαίνεται ούτε πειστικές να είναι ούτε θετικές για να δικαιολογούν την αναβολή της προγραμματισμένης απεργίας.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Το πρόβλημα που υπάρχει είναι γνωστό και μέσα απο τις στήλες της Σοσ. Έκφρασης έχει επανειλημμένα καλυφθεί. Αφορά αποζημιώσεις που απαιτούνται για τους 400 μεταλλωρύχους μπροστα στην απόλυση τους απο την εταιρεία, επειδη κλείνει το Μεταλλείο. Και ενώ η εργοδοτική πλευρά απέδειξε πως δεν έχει καμμία διάθεση να ικανοποιήσει τους εργαζομένους επιδεικνύοντας αδιαλλαξία και διάφορες μανούβρες για να κερδίσει χρόνο που σκοπος θα είναι βέβαια να επιβάλει τα σχέδια της την παραμονή του κλεισίματος, εν τούτοις οι συντεχνίες, συνεχίζουν μια «καλόπιστη» ταχτική που δίνει στην εργοδοσία νέες προθεσμίες για να απαντήσει.

Έτσι ενώ μετα την επίμονη άρνηση της εργοδοσίας να ικανοποιήσει το αίτημα είχε κηρυχτεί για τις 12 του μήνα απεργία, τελικά ανεστάλει λόγω εξελίξεων - όπως μας πληροφορούν οι συντεχνίες - γύρω απο το θέμα.

ΠΟΙΕΣ ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Ποιες είναι όμως αυτές οι σημαντικές εξελίξεις που δικαιολογούν την αναστολή της απεργίας;

Εκείνο που έγινε είναι πως η διεύθυνση πληροφορήσε τις συντεχνίες πως εκπρόσωπος της εταιρείας έφθασε απο το Λονδίνο και ότι θα μελετήσει τη κατάσταση και θα δώσει οριστική απάντηση.

Η μόνη δηλαδή «διαβεβαίωση» που δόθηκε είναι πως θα «μελετήσει» ο ειδικός το θέμα. Χωρίς μάλιστα να αναλαμβάνεται καμμία δέσμευση σε ότι αφορά το αποτέλεσμα της «μελέτης»: Απλως θα δοθεί οριστική απάντηση. Που η απάντηση μπορεί να είναι ότι «δίνουμε τα μισα απο ό,τι ζητάτε» ή «πιο λίγα» ή «και καθόλου».

Το γεγονός ότι μετεκλήθη ειδικός της Εταιρείας δεν πιστεύουμε πως είναι αρκετή εξέλιξη για την αναβολή. Τι έκανε μέχρι σήμερα η Εταιρεία; Ήθερε το αίτημα και δόθηκε απλόχερα ήδη τώσος χρόνος απο τις συντεχνίες για να απαντήσει. Και δεν ανταποκρίθηκε, για να ζητήσει τελικά την αναβολή της απεργίας με τη δικαιολογία του Ειδικού... Γιατι οι συντεχνίες δέχτηκαν; Γιατι δόθηκε κι άλλη χρονική πίστωση; Όταν τελειώσουν τα ήδη εκπευόντα περιθώρια για αγώνα (μέχρι τέλος Μάρτη κλείνει το Μεταλλείο) τί σκοπεύει να συμβουλευσει η συντεχνιακή ηγεσία; Ό,τι κάποιοι κακοί, ευτυχώς ξένοι εργοδότες, μας γέλασαν;

Π.Ο

Α.Α.

Η ΑΥΞΗΣΗ ΤΩΝ ΤΕΛΩΝ ΤΟΥ ΡΙΚ ΧΤΥΠΑ ΤΑ ΛΑ·Ι·ΚΑ ΣΤΡΩΜΑΤΑ

Πρόσφατα συζητήθηκε και κατα πλειοψηφία ψηφίστηκε το νομοσχέδιο περι του νέου τρόπου υπολογισμού της εισπραξης των τελων του ΡΙΚ που ουσιαστικά συνδέει την πληρωμή των τελων του ΡΙΚ με την κατανάλωση του ηλεκτρικού ρεύματος.

Όσο κι 'άν το ΡΙΚ προσπαθεί να μας πείσει ότι ο καινούργιος τρόπος εισπραξης των τελων του θα έχει σαν αποτέλεσμα την δικαιότερη κατανομή των οικονομικών βαρών, δεν χωρεί καμμία αμφιβολία ότι τα νέα μέτρα εισπραξης των τελων του ΡΙΚ είναι αντιλαϊκά και διαίωνίζουν την ίδια άδικη κατανομή και ανακατανομή του εθνικού εισοδήματος και την κατανομή των οικονομικών βαρών σε βάρος των φτωχότερων τάξεων του λαου. Αποτελεί με άλλα λόγια ακόμη μια έκφραση της αντιλαϊκής φορολογίας που επιβαρύνει τα πλαταια λαϊκά στρώματα ιδι-

αίτερα τις χαμηλα αμοιβόμενες και πολυμελεις οικογένειες, γριες, γέρους και εκείνο το μέρος του πληθυσμου που δεν κατέχει τηλεοράσεις και ραδιόφωνα.

Απο έρευνες που έγιναν φαίνεται ότι οποιαδήποτε αύξηση του εισοδήματος αντιστοιχεί σε αύξηση στην κατανάλωση ρεύματος.

Με αποτέλεσμα οποιαδήποτε μικρη αύξηση στο εισόδημα ενος εργαζόμενου θα εξανεμίζεται εφ' όσον θα εισπράττεται μεγαλύτερο τέλος για το ΡΙΚ με συνέπεια να

εμποδίζεται βελτίωση στο βιοτικό του επίπεδο.

Συμφωνούμε ότι οι δαπάνες του ΡΙΚ πρέπει να καλύπτονται αλλά όχι σε βάρος μόνο των λαϊκών στρωμάτων αν κα η πολιτική και η ιδεολογία που προωθείται μέσω των εκπομπων και προγραμμάτων του ΡΙΚ είναι αυτή της προβολής της αστικής ιδεολογίας και του ευνουχισμού της αγωνιστικότητας του λαου. Εν πάσει περιπτώσει αφού το ΡΙΚ υπηρετεί την αστική ιδεολογία η κυβέρνηση πρέπει να εξεύρει τους πόρους του ΡΙΚ με την φορολόγηση του πλούτου και την φορολογία των υπερκερδων των μεγάλων επιχειρήσεων. Ο λαος δεν μπορεί να παίρνει τα βάρη πάντοτε και έχει ήδη συνειδητοποιήσει ότι πρέπει να αντιδράσει σ' αυτήν την επίθεση που γίνεται ενάντια στα συμφέροντα του και το βιοτικό του επίπεδο μέσω των οργανώσεων και φορέων-του θα αγωνισθεί και δεν θα ενδώσει στις πιέσεις της ενορχηστρωμένης αυτής επίθεσης της αστικής τάξης ενάντια στον λαο.